మనోసుఖం

చిలుకూరి దేవపుత్ర

ఇప్పుడు మళ్ళీ అదే రకమైన నొప్పి! నిన్నటికంటే తీవ్ర స్థాయిలో వుంది.
గడియారం వైపు చూశాడు – రెండుగంటలయింది.
తన భార్య విశాల మంచి నిద్రలో వుంది.

ఉన్నట్టుండి మెలకువ వచ్చింది రమణయ్యకు కడుపులో నొప్పి రావడం వల్లే మేలుకున్నాడు. భరించలేనంత నొప్పిగా వుంది. టక్కున మంచంమీదనించీ లేచి కూచున్నాడు. నొప్పించే చోటు గట్టిగా అదిమి పట్టుకున్నాడు. క్రితంరోజు ఇట్లాగే నొప్పి వస్తే కడుపునొప్పి మాత్రలేవో వాళ్ళ ఆఫీసులో పనిచేస్తూ ఉన్న మోహనరావు చెబితే అటెండరుతో తెప్పించి వేసుకున్నాడు. ఓ గంట తర్వాత నొప్పి తగ్గింది.

బాబూ, పద్మలు కొద్ది దూరంలో విడివిడిగా మంచాలలో నిద్రిస్తూ వున్నారు. అయిదో నెంబరు మీద ఉండడం వల్ల సీలింగు ఫ్యాను విపరీత మైన వేగంతో తిరుగుతోంది. జీరో బల్బు మసక వెలుతురు లేత అకుపచ్చగా ఆవరించి వుంది ఆగదిలో.

"విశాలా!" అంటూ పిలిచాడు, కదల్లేదామె. మళ్ళీ పిలిచాడు 'ఊ' అంటూ మూలిగింది విశాల.

"లెయ్యవే, కడుపులో నొప్పిగా వుంది.!" అన్నాడు. అక్కడే గోడమేకుకి తగిలేసి వున్న చొక్కాని అందుకుని జేబులో ఉన్న మాత్రల్ని తీసుకున్నాడు.

బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచిన విశాల అతని కడుపులో నొప్పి అని వింటూనే అదిరిపడి లేచింది. "నొప్పా? ఎంత సేపట్నించీ?" అంది కంగారు పడి పోతూనే అతని పక్కగా వచ్చి కూచుంది.

"అయిదు నిమిషాలయింది మెలకువవచ్చి... నొప్పితోనే మేలుకున్నాను. మాత్రలున్నాయిలే – ఓ గ్లాసు మంచి నీళ్ళియ్యి!" అన్నాడు కళ్ళు మూసుకుని బాధని భరిస్తూనే.

వంటింట్లోకి వెళ్ళి ఓ గ్లాసుడు మంచినీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చింది విశాల. మాత్రలు మింగాడు రమణయ్య. మొహంలోని బాధని గమనిస్తూ దీనంగా చూస్తూకూచుంది విశాల.

"ఎక్కువగా ఉందా నొప్పి!" అందామె అతని మొహంలోకి తేరిపార జూస్తూ!

"ఊం" అన్నాడు రమణయ్య పళ్ళబిగువున క్రింది పెదవిని కరచిపెట్టి.

అతన్నలా చూస్తోంటే ఏం చేయాలో పాలు పోవడంలేదు విశాలకు.

"ఏ డాక్టరు దగ్గరికన్నా పోదామా?" అంది

"వద్దులేవే.. ఎందుకూ?"

"మరి, ఆ మాత్రలతో నొప్పి తగ్గకుంటేనో!?"

"ఇంత రాత్రివూట ఏ డాక్టరు దగ్గరికి పోగలం ఆటోలు కూడా దొరకవు కనీసం.. గవర్నమెంటు హాస్పిటల్‌కి పోవాలన్నా 3 కిలోమీటర్ల పైన వుంది' దూరం."

"అన్నిటికీ అన్ని చెప్తావు!" అంది బాధగా విశాల.

పొట్టమీద చేతులుబాగా అదిమి పట్టుకుని తలవంచుకుని కూచున్నాడు రమణయ్య.

విశాల దిగులు దిగులుగా చూస్తూ వుంది భర్తని.

అపుడపుడు గోడ గడియారం వైపు చూస్తూవుంది. గడియారం ముళ్ళు నిమ్మకునీరెత్తినట్టు అతి బద్ధకంగా తిరుగుతున్నాయి. ఎప్పుడు తెల్లవారుతుందా అనిపిస్తోంది ప్రతి నిమిషమూ.

"ఎట్లుంది, కొంచెమన్నా తగ్గిందా?" అనడిగింది విశాల అతను 'ఊ' అంటాడని ఆవిడ ఆశ.

'లేదు' అన్నాడతను.

రెండు నిమిషాల తర్వాత "బాత్రూమ్‌లో నీళ్ళు పెట్టిరావా, వెళ్ళిరావాలనిపిస్తా వుంది" అన్నాడు రమణయ్య.

గబగబా బాత్రూమ్ వేపు ఉరుకుల పరుగుల మీద వెళ్ళి నీళ్లు బకెట్టులో తోడి వచ్చింది విశాల.

కడుపు అదిమి పట్టుకునే మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ బాత్రూమ్‌లోకి దూరిపోయినాడు రమణయ్య. విశాల కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. ఆమె ఆలోచనలు ఏదో కీడు శంకిస్తున్నాయి.

ఏ అలవాటూలేని మనిషీ, ఎప్పుడూ నవ్వుతూ వుండే మనిషీ. ఆవిడ కళ్ళ వెంబడి నీళ్లు ఉబికి ఉబికి వస్తున్నాయి. బాత్రూమ్ తలుపు తెరిచిన శబ్దమవుతున్నట్టే కొంగుతో కన్నీళ్లు తుడిచేసుకుంది విశాల. తన కన్నీటితో రమణయ్య ఇంకా డీలాపడిపోతాడని ఆవిడ భయం!

'ఇప్పుడెట్లుంది?' అని అడుగుదామనుకుంది. అతని ముఖంలోనూ, కడుపులోనూ పట్టుకున్న తీరులోనూ, కించిత్తు కూడా మార్పులేకపోవడంతో మానుకుంది.

అతను మెల్లగా నడుస్తూ వుంటే ఆసరాగా అతని ఎడమ భుజాన్ని పట్టుకుని మంచంపై కూచోపెట్టింది.

గడియారంలో ముళ్లు 'రెండు పలభై అయిదు' అని తెలుపుతున్నాయి. అంటే మాత్రలు మింగి ముప్పావుగంట అవుతోందన్నమాట!

'తగ్గిందా?' అని మెల్లగా అడిగింది విశాల 'లే'దంటాడన్న భయంతోనే

'రవ్వంత తగ్గింది' అన్నాడతను.

'హమ్మయ్య!' అనుకుంది. మరేం ఫర్వాలేదు మందు పనిచేస్తూ వుంది. ఇంకో పావుగంటలో మరింత నొప్పితగ్గుతుంది. పూర్తినొప్పి తగ్గిపోవడానికి ఎంతసేపు పడుతుందా అని గడియారాన్ని చూస్తూ లెక్కలు వేస్తూ ఉంది విశాల.

పావుగంట గడిచింది.

'నొప్పి దాదాపు తగ్గింది. విశాలా!' అన్నాడు రమణయ్య. ఇప్పుడతని చేతులు కడుపును అదిమి పట్టుకుని లేవు. అలవోగ్గా కడుపుమీద ఉన్నాయి.

"నువ్వు నిద్రపోవే – ఇంక తగ్గిపోతుందిలే' అన్నాడు. ఇప్పుడతని మాటలు తెరిపిగా వున్నాయి.

"పొద్దనికి డాక్టరు దగ్గరికి పోయి చూపించుకోని రావే... పెద్దాసుపత్రిలో నీకెవరో తెలిసినతను ఉన్నాడంటివే.

అతని ద్వారా చూపించుకో – రేపు ఆఫీసుకి సెలవు పెట్టెయ్యి." అంది విశాల.

గాడిదకాదు– కుక్క

ఒక మంత్రిగారు ప్రొద్దున్నే తన పెంపుడు కుక్కను వెంట బెట్టుకొని నడిచివస్తున్నారు. అదే సమయంలో ఎదురుగా వస్తున్న ప్రతిపక్ష నాయకుడు మంత్రిగార్ని పలకరించి "ఇదేమిటి గాడిదను వెంటబెట్టుకొని వస్తున్నారు?" అని ప్రశ్నించాడు. ఆ మాటకు మంత్రిగారు కోపంతో "మీ చూపు మందగిం చినట్టుగా వుంది, ఇది గాడిదకాదు కుక్క" అన్నాడు. "నేను మాట్లాడుతున్నది మీతో కాదు, మీ కుక్కతో" అన్నాడు ప్రతిపక్ష నాయకుడు.

– ఈదుపల్లి వెంకటేశ్వరరావు

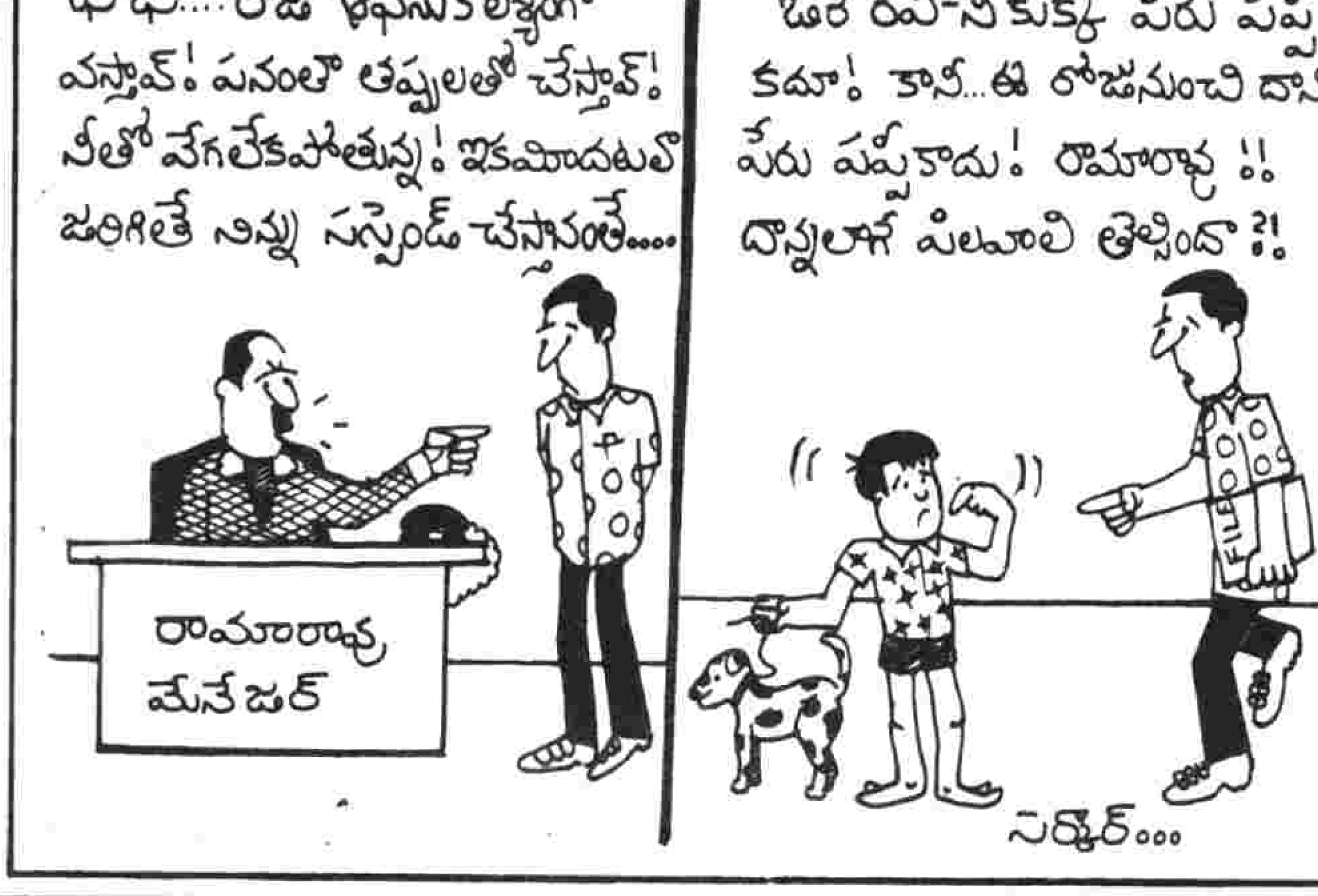

"అవును, సెలవు పెట్టేసి చూపించుకోల్లు ఒళ్ళంతా ఒకటే 'జిల'గా కూడా ఉంటున్నది దాన్ని కూడా చూపించుకోవల్ల... వాతు నొప్పి తగ్గింది గానీ, నువ్వు నిద్రపోయే! నీ ఆరోగ్యం కూడా అంతంత మాత్రమే!"

"నీకు నొప్పి తగ్గితే చాల్లేబ్బా!" అంటూనే పెద్దగా ఒక్కసారి ఆవులించేసి పడుకుని కళ్ళుమూసుకుంది విశాల.

రమణయ్యకు ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్రరావడం లేదు. అతని ఆలోచనలు కుటుంబం చుట్టూ చిత్ర విచిత్రంగా పిచ్చి పిచ్చిగా సాగుతున్నాయి. తనకు వచ్చిన కడుపునొప్పికి ఏ అల్సరో, అపెండిసైటీసో కారణమైతే – ఆపరేషన్ తప్పదేమో! ఇట్లా అనుకుంటూ ఉంటే అతని గుండెలు గుబగుబలాడాయి. ఎంత చిన్న ఆపరేషను అయినా డాక్టర్ ఫీజులూ, ఇతర ఖర్చులూ పదివేల దాకా అవుతాయి. దేవుడు ఎందుకిలా పరీక్షిస్తున్నాడు తనని? ఆర్నెళ్ల క్రితం విశాల ఆయాసంగా ఉందనీ, ఎదలో నొప్పిగా వుందనీ అంటూంటే డాక్టరు దగ్గరకు తీసికెళ్ళాడు. గుండెకు బైపాసు సర్జరీ అవసరమని అన్నాడు డాక్టరు. ఏభై వేలదాకా ఆపరేషన్ ఖర్చు కావచ్చునని చెప్పాడు కూడా. ప్రైవేటు నర్సింగ్ హోమయితే మంచిదన్నారు చాలామంది దాంతో దగ్గరి మిత్రులతో అప్పచేశాడు. అక్కడికీ ఇరవైవేలు కావాల్సివస్తే పిల్లల పేరిట ఉన్న రికరింగు డిపాజిట్లను రద్దుచేసి ఏభైవేలు జమజేశాడు. అప్పటికి కానీ ఆపరేషన్ జరగలేదు. ఆపరేషన్ అయిపోయాక ఖర్చు అంతటితో ఆగిపోలేదు. విశాలను ఇంటికి తీసుకవచ్చాక తిండి విషయంలోనూ మందుల విషయంలోనూ ఈ ఆర్నెళ్ళ కాలంలో పదివేలకు పైనే అయిపోయింది. ఇందుకు గానూ విశాల మెడలోని తాళిబొట్టు వున్న బంగారు దండా, చెవుల్లోని బంగారు కమ్మలూ అమ్మి వేయాల్సి వచ్చింది. ఎదిగిన కూతురు ఇంట్లో వుండగా దండనీ, కమ్మల్నీ ఇవ్వనని విశాల ఒకటే పట్టుపట్టినా రమణయ్య వినలేదు.

విశాల జబ్బుకోసం చేసిన అప్పులే ఇంకా తీరలేదు – అప్పడే ఈ కడుపునొప్పి ఒకటి! భగవాన్! నన్ను విషమ పరీక్షకు గురిచెయ్యకు తండ్రీ! అంటూ మనసులోనే వేడుకున్నాడు.

తన వయ్యస్సు ఏభయ్యేకదా! అప్పడే తన శరీరం పనికిమాలినదయిపోతోందా!

ఎడమచేతి మీద నవ్వ పుట్టినట్టయి గీరుకున్నారు. అంతే 'జిల' మొదలయింది. గీరుతున్న కొద్దీ నవ్వలు చర్మం చిట్లి రక్తం వస్తుందా అనిపించేటట్టు! నెలక్రితం డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళి చూపించుకున్నాడు. మూత్ర పరీక్షలో ఆల్బుమిన్ శాతం ఎక్కువగా వున్నట్టు తేలింది. ఏవేవో మందులు రాసిచ్చాడు డాక్టరు. ఆ మందుల్ని మింగుతూనే వున్నా నవ్వలు నయం కాలేదు. పైగా కాళ్లూ, చేతు లూ, మొహం వాస్తూ వున్నాయి. ఇదేం భయంకరమైన వ్యాధో!

బయట ఫైరింజను పెద్దగా సైరను శబ్దం చేస్తూ వెళ్ళింది. గది బయటికి వచ్చి చూశాడు ఎక్కడ అంటుకుని ఉందోనని. మంటలు లేస్తున్నట్టుగా కానీ, పెద్ద వెలుతురుగానీ ఎక్కడా కనుచూపుమేరలో కనిపించలేదు. ఆ ఇంటికి వచ్చిన కొత్తలో రాత్రిళ్లు మెలకువ వస్తే ఇలా ఇంటి బయటికి వచ్చి నుంచునే వాడు. అక్కడినించీ తారలు నేలకు దిగినట్టు కనబడే విద్యుత్‌దీపాలతో మిణుకుమిణుకుమంటున్న నగర సౌందర్యాన్ని అరగంట చూసీ, సుదూరంగా లీలగా కనబడే బిర్లామందిరాన్ని చూసీ, ఒక్కసారి తనకి ఇంత అందాన్ని చూసే అదృష్టాన్ని ఇచ్చినందుకు నమస్కరించేవాడు. ఇప్పుడు నిర్లిప్తంగా చూసి "భగవాన్! నన్నూ నా కుటుంబాన్నీ రక్షించు!"

అని మొక్కుకున్నాడు. తిరిగి వచ్చి విశాల పక్కలో పడుకున్నాడు.

ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలీదు

ఎక్కడో ఏదో చిత్రమైన శబ్దం వినిపిస్తున్నట్టు అనిపించి కళ్లు తెరిచి చూశాడు–

తను పడవలో పోతున్నాడు... పడవ ఒకటే ఊగిపోతోంది. అది సముద్రమా! నదా!... సముద్రమే – నిస్సందేహంగా సముద్రమే –

చుట్టూతా చీకటి!

రాక్షస ధరలు

నరకాసురుడు
అలనాడు చచ్చి...
మళ్ళీ జన్మెత్తి
పటాసుల్లో
ధరల రూపంలో దాక్కుని..
ఎంచక్కా బతికేస్తూ
ప్రతి దీపావళికి
మనల్నే
చంపేస్తున్నాడు..!

– భమిడిపాటి వెంకటేశ్వరరావు

ఆ చిన్న పడవలో తను ఒక్కడే!
తను ఆ పడవలోకి ఎందుకు ఎక్కాడు?
ఎవరు ఎక్కించారు?
ఏమో!?!
ఎక్కడికి వెళుతున్నాడో!
ఎక్కడికో తెలీదు –
ఏదరికి ప్రయాణించాలో తెలీదు.
ఏ సహాయామూ లేని చోట!
ఎంతగట్టిగా అరచినా ఎవరికీ వినిపించనిచోట!
పడవ ఊగిపోతోంది
సముద్రపు కెరటాలు పెద్ద ఎత్తునా లేస్తున్నాయి!
ఈ గాలేమీటో ఇంతగా వీస్తోంది –
తఫానేమో
అవును గాలీ... వానా...
తుఫానే!
ఏం చేయడం?
అరెరే – పడవలోకి నీళ్లు వస్తున్నాయి!
ఎక్కడయినా చిల్లుపడిందేమో.
పడవ మునిగి... ము... ని... గి...
అవును మునిగిపోతోంది
ఏం చేయడం!
తనిప్పుడు మునిగిపోతాడు.

తను ఇన్నేళ్లూ బ్రతికింది – ఇందుకా దిక్కులేని చోట మునిగిపోయేందుకా – ఏదీ వి – విశాల పద్మ ఏదీ, బాబుగాడేడీ!

తను ఇక్కడ ఒంటరిగా మునిగి పోబోతున్నాడా? అసలు జీవితం ఏమిటి?
ఇంతేనా!
చావెప్పుడూ ఒంటరిదేనా?

తనని రక్షించే దిక్కు లేదిపుడు. అసలు నన్నీ ఓటి పడవలోకి ఎక్కించిందెవరు?

పడవ మునిగి పోతోంది
ఇప్పడెట్లా!
ఏం చేయడం?
దూరంగా నైనా తీరం కనబడటం లేదా!

పడవ మునిగిపోయింది!

తను ఈదుతూ ఉన్నాడు, ఈదుతూ ఉన్నాడు... ఎంత సేపిలా ఈదటం! అంతులేని సముద్రంలో తను గట్టు చేరగలడా? వృథా ప్రయాస! ఈదుతూనే 'రక్షించండి!' అనరిచాడు– 'కాపాడండీ' అంటూ గావు కేకలు పెట్టాడు– వినడానికి ఎవరున్నారు– హోరున వీచేగాలీ, ఎగిసెగిసిపడే కెరటాలు తప్ప!

ఈదుతూ ఉన్నాడు!

భుజాలు అలసి పోయాయి!

కాళ్ళు అలసి పోయాయి!

ఇకతను ఈదలేడు!

మునిగి పోతున్నాడు

ఊపిరి ఆడ్డం లేదు–

ఇక అయిపోయింది తన కథ

మెలకువ వచ్చేసింది...

ఇంతసేపూ తనని హడలు కొట్టించింది కలే నన్నమాట!

రమణయ్య పెదాలపై రేఖా మాత్రంగా నవ్వు విరిసింది. ఇందాకటి భయంకరమైన సన్నివేశం ఇప్పడు లేదనేనా!

ఆ నవ్వు తనకే చిత్రంగా అనిపించింది. గడియారాన్ని చూశాడు నాలు గ్గంటలు కావస్తోంది. దాదాపు గంట సేపట్నించీ కలలో సముద్రం మధ్య, చీకటిలో, హోరు గాలిలో, ఒటి పడవలో తను.. అసలు తను ఎందుకు అంతభయపడ్డట్టు!

అది కలే అయినా అప్పటికి అది నిజం...

ఆ సముద్రం ఆ పడవ.. ఆ వాతావరణం.. అప్పటికి నిజం! ఎవరో అన్న విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. ఈ ప్రపంచం నిజమని బ్రతుకుతున్నాం. అసలు ఈ ప్రపంచ విషయాలన్నీ ఎక్కడో మనం నిద్రిస్తూ కన్న కలేనేమో– సుదీర్ఘ మైనకల– అయితే... ఈ విశాలా, పద్మా– బాబూ ఈ ఉద్యోగం ఆఫీసు, ఆఫీసరూ కలే! ఇందాక వచ్చిన కడుపునొప్పి కూడా కలే అయితే... ఇప్పడే వచ్చిన కల! సముద్రం తుఫానూ, ఒటి పడవా కలలోని 'పీడకల' అనాలేమో! తాత్వికంలోకి పోతున్నాడా తనూ! తనలో తనకే తెలియని ఇంత తాత్వికత ఉందా! అయినా– తనకి కలలో కూడా బ్రతుకు మీద ఎంత ఆశ! ఆ భయంకర సముద్రాన్ని దిక్కూదరీ కనిపించకున్నా ఈదుతూ ఉన్నాడు. అంతకష్టపడీ ఈదక పోతేనేం... హాయిగా మునిగిపోయి ఉంటేనేం.. ఇప్పడి ప్పడే తనకి అర్థమవుతోంది జీవితమంటే బ్రతకాలనే పేరాశ! ఇలా సాగి పోతూనే ఉన్నాయి రమణయ్య ఆలోచనలు– ఆలోచిస్తూనే ఎప్పడు నిద్రలోకి జారుకున్నాడో తెలీదు.

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

ఉదయం ఎనిమిదిన్నర అయింది. రమణయ్య లేచేటప్పటికి కడుపులో చిన్నగా నొప్పి ప్రారంభమైనట్టుగా అనిపిస్తోంది. కాలకృత్యాలన్నీ యాంత్రికం గానే ముగిస్తున్నాడేగానీ తన కడుపులోని నొప్పి గురించే ఆలోచన. డాక్టరు దగ్గరికి పోతే, తనకి ఏ రోగం ఉందని నిర్ధారిస్తాడోనన్నది అతన్ని పీడిస్తోంది.

"ఇప్పడెట్లుందీ... నొప్పి రాలేదా?" అంటూ ప్రతి అరగంట కోసారి అడుగు తూనే ఉంది విశాల. ఆవిడ కంగారు పడిపోతుందని లేదనే చెబుతున్నాడు తను.

టీవీలో క్రికెట్ వస్తోంటే చూస్తున్నారు పద్మా, బాబులు.

రమణయ్య బయల్దేరేటప్పటికి తొమ్మిదిన్నరయింది. ముందు తనకొలీగ్ మోహనరావుని కలిస్తే అతను మంచి హాస్పిటల్‌ని సూచిస్తాడు అనుకున్నాడు రమణయ్య. తిన్నగా ఆటోలో మోహనరావు ఇంటి కెళ్లాడు. మోహనరావు అప్పడే ఆఫీసుకి బయల్దేరుతున్నాడు. తిరిగి రాత్రి వచ్చిన కడుపు నొప్పి విషయమంతా అతనికి చెప్పాడు రమణయ్య.

వర్షాచిత్రం

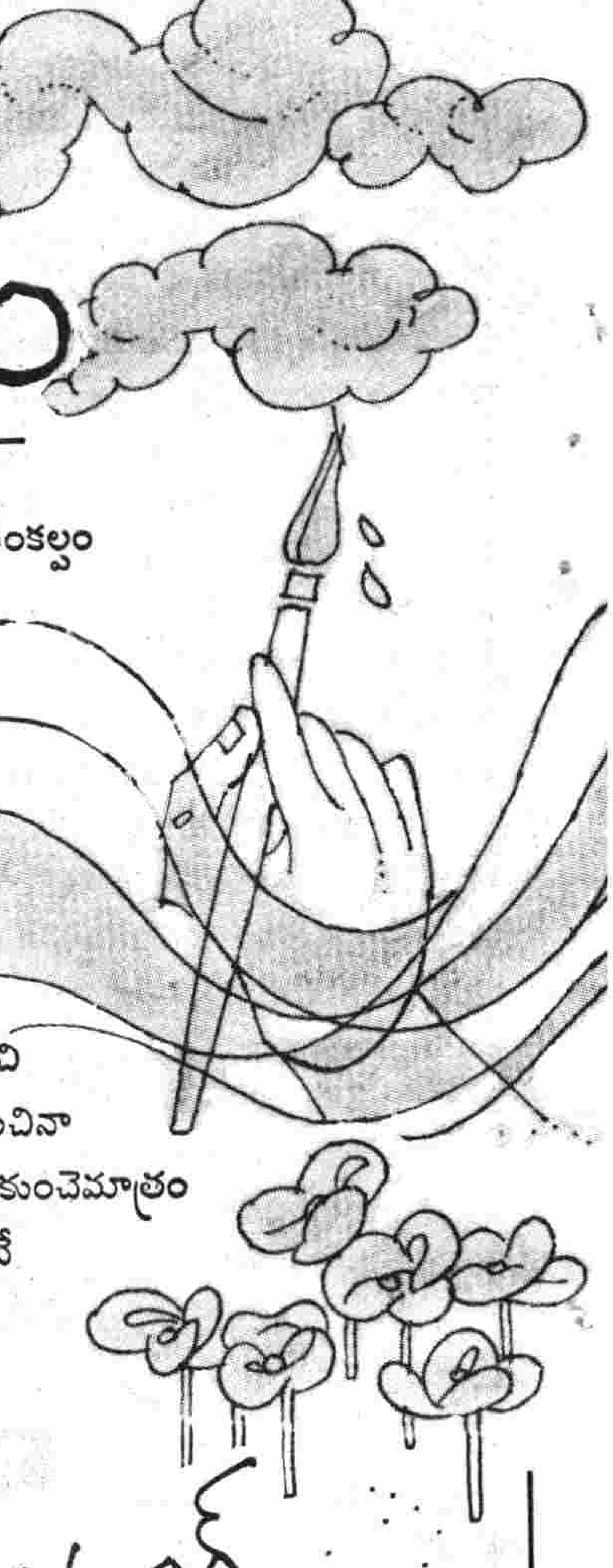

వర్షాచిత్రాన్ని గీద్దామనుకున్న మహాసంకల్పం
నీరుకారి పోతున్నది
కుంచెకొసలు ఎక్కడ తగిలినా
నదీనదాదులుప్పొంగి పోతున్నవి
అటు ఆకాశాన్ని అందుకోలేను
ఇటునేలపై కాలూన లేను
గత్యంతరం లేని పరిస్థితులలో
ఆదిత్యున్ని గీశాను
పల్చటి ఎండపొరల్ని పైపైనే సృజించి
చిత్ర జగతికి కాసేపు ఊరట కల్గించినా
అప్పటికే నిలువునా తడిసిపోయిన కుంచెమాత్రం
వెచ్చని కిరణాల్లో తలంటుకుంటూనే
రంగుల హరివిల్లై
కరిగిపోయింది

– పి. రామ నారాయణ్

అంతావిని "నువ్వు ఊహించినంత భయంకరమైన వ్యాధులేవీ ఉండవులే!" అంటూ ఓ మంచి ప్రైవేటు హాస్పిటల్‌ని సూచించాడు మోహనరావు. మోహనరావుకి సెలవు చీటి ఇచ్చేసి మళ్లీ ఆటోలో హాస్పిటల్ వైపు బయల్దేరాడు రమణయ్య.

అరగంటలో హాస్పిటల్‌లో చేరుకున్నాడు.

పనిలో పనిగా తన కడుపునొప్పి విషయంతో పాటు తన ఒంటిపై వుడు తున్న 'జిల' విషయం, కాళ్లూ, మొహం వాపులు వస్తున్న విషయం అన్నీ చెప్పేశాడు రమణయ్య– డాక్టరుతో.

ఏదో గంటకల్లా తిరిగి రావచ్చు కదా అనుకున్న రమణయ్యకు సాయంత్రం అయిదు గంటల వరకూ కేవలం రకరకాల టెస్టులూ, స్కానింగులూ చేయించుకోవడానికే పట్టింది. టెస్టు రిజల్టులూ, స్కానింగు రిపోర్టులు తీసుకుని డాక్టరు దగ్గరి కెళ్లాడు. రమణయ్య ఇచ్చిన రిపోర్టులూ మౌనంగా తదేకంగా చూస్తూ, అప్పడప్పడూ తల ఊపుతూ ఉన్నాడు డాక్టరు. రమణయ్యకి ఎక్కడలేని టెన్షనూ పట్టుకుంది. ఏ అల్సరో ఆపెండిసైటిసో లేదంటే ఏ కేన్సరో చెబుతాడేమోనని "నాకు ఏ రోగం లేదని చెప్పేటట్లు చెయ్యి తండ్రీ!" అంటూ ఏడుకొండల వాడికి పదే పదే మొక్కుకున్నాడు.

"చూడండీ! మీకు పొట్టకు సంబంధించిన జబ్బు ఏదీ లేదు.. ఈ మాత్రలు రాసిస్తాను. మూడు పూటలా రెండు రెండు వేసుకోండి.. అయితే, మీ ఒంటి మీద జిల వుడుతోంది. అని చెప్పారే.. దానికి కారణం మీ మూత్రంలో ఆల్బుమిన్ కంటెంటు పర్సెంటేజీ ఎక్కువగా వుండడమే– ఇంకొక్క విషయం మీకు చెప్పాలి. మీ కిడ్నీస్ రెండూ ఫెయిల్యూర్ అయిపోయాయి. అంటే మీ మూత్రపిండాలు పాడయ్యాయి." అంటూ

డాక్టరు అతి సామాన్య విషయంగా చెబుతోంటే పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు అదిరిపడ్డాడు రమణయ్య.

"ఏమిటిసార్! మీరు చెబుతున్నదీ!"

"మీ మూత్రపిండాలు పాడయిపోయాయి. వాటికి వడపోసే శక్తి సన్నగిల్లింది. అందుకే, మీ మూత్రంలో అల్బమిన్ కంటెంటు శాతం పెరిగింది. నీరంతా శరీరంలోకి పోతోంది. అందుకే, మీ కాళ్లూ, చేతులూ మొహం వాస్తున్నాయి. మీ శరీరం మీద జిల వుడుతోంది. వీలయినంత త్వరగా మీరు ఆపరేషను చేయించుకోకుంటే పరిస్థితి అంతబాగుండదు!" అంటూ ఆపేశాడు డాక్టరు.

"ఎంతవుతుంది సార్" అడిగాడు వణుకుతోన్న గొంతుతో

కాసేపు మౌనంగా గాల్లోకి చూసి నుదుటిపై సున్నితంగా గీరుకుంటూ–" కిడ్నీ మాత్రం మీ రక్త సంబంధీకులలో ఎవరైనా డొనేట్ చేయాల్సిందే... ఇక ఖర్చంటారా? దాదావు రెండు లక్షలు కావచ్చు... అదీ ఈ హాస్పిటల్‌లో అయితే. వేరే నర్సింగు హోమయితే నాకు తెలీదు. ఇంకా ఎక్కువ కావచ్చు. అందుకే ఇక్కడే ఆపరేషను చేయించుకోండి.. మీరు ఆందోళన పడే పనేలేదు, మా హాస్పిటల్‌లో.." అన్నాడు డాక్టరు వాచీ చూసుకుంటూ.

"ఎప్పటిలోగా..." అన్నాడు రమణయ్య.

"వీలయినంత త్వరగా! పరిస్థితి విషమిస్తే ఎవ్వరేం చేయలేరు! ఈ టాబ్లెట్లు వాడుతూ ఉండండి... కాళ్లూ మొహాలు వావులు తగ్గుతాయి!" అంటు మరో చీటిలో మందులు రాసి ఇచ్చాడు డాక్టరు.

అన్నీ వింటూనే యాంత్రికంగా చీటి అందుకుని డాక్టరు ఫీజు చెల్లించేసి బయట పడ్డాడు రమణయ్య.

రద్దీగా వున్న రోడ్డు మీద మెల్లగా నడుస్తున్నాడు.

సూర్యుడు ఎర్రగా పడమటి దిక్కులో జారి పోతున్నాడు.

కాళ్ల కింది భూమి కదిలి పోతున్నట్టుంది రమణయ్యకి. ఊహించని నిజం– భరించలేని వాస్తవం– మెదడు వేడెక్కిపోతోంది. ఎవరో మోటార్ బైకు మీద వెళ్తూ నవ్వుతూ– "హల్లో! నమస్తే రమణయ్యసార్!" అంటూనే వెళ్లిపోయారు. రమణయ్య ఏమీ ఎరగనట్టు అతని వేపు జీవంలేని చూపులు చూశాడు.

"ఏ చిన్న ఆపరేషను అయినా ఖర్చు భరించలేను తండ్రీ! చితికి పోయి వాను– అని మొర పెట్టుకుంటే చివరికి నాకు రెండు లక్షలు ఖర్చయ్యే ఆపరేషను ప్రసాదించావా! అంతా నీ లీల ఏం చేస్తావో చెయ్యి స్వామీ!" అనుకుంటూ విరక్తిగా నవ్వేశాడు.

ఇప్పుడు రెండు లక్షల రూపాయిలు ఎవరిస్తారు?

తనకేం ఆస్తులున్నాయి గనుక! చివరికి స్వంత ఇల్లయినా లేదే! విశాల ఆపరేషనుకయిన అప్పే ఇంకా తీరలేదు.

పైగా పద్మా ఎదిగి వుంది.

ఎవరితో నైనా ఈ విషయం ఆలోచిస్తేనో...

ఎందుకు ఆలోచించడం...

ఎవరేం చేయగలరు?

ఎవరితోనో కాదు తనే ఆలోచించాలి. తనే నిర్ణయించుకోవాలి. తన దివ్వడు ఏమి చేయాలో తోచని నిస్సహాయ స్థితి!

బస్సు స్టాపు చేరుకున్నాడు. అక్కడ వున్న సిమెంటు బెంచీ మీద చేష్టలుడిగి కూచున్నాడు. సిటీ బస్సులు వస్తున్నాయి, పోతున్నాయి. తను ఏ బస్సుకూ పోవాలని లేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు.

బాగా చీకటి పడిపోయింది... ఏదో నిర్ణయానికి వచ్చినట్టు అనిపించింది. తన రోగం గురించీ, దాన్ని బాగు చేయడానికయ్యే ఖర్చు గురించీ ఎవరికీ చెప్పే ప్రసక్తే లేదు. ఎవరయినా ఒక వేళ అప్పు ఇస్తే ఆ డబ్బుతో ఆపరేషను చేయించుకొని ఇంటిల్లి పాదినీ అప్పుల్లో ముంచడం తనకి ఇష్టం లేదు. ప్రస్తుతం తన కుటుంబానికి తను ఆపరేషను వల్ల బతకడం కంటే ఆపరేషను లేకుండా చావటం వల్లే ఎక్కువ ప్రయోజనం' పద్మకి ఉద్యోగమిస్తారు. గ్రాట్యుటీ డబ్బుతో దానికి పెళ్లి అవుతుంది. అంతో ఇంతో వచ్చే పెన్షనుతో విశాలా, బాబులు ఏదో ఓ రకంగా జీవిస్తారు. వచ్చే ప్రావిడెంటు ఫండుతో ఉన్న అప్పులు తీరిపోతాయి!

"సార్! ఆటో!" అన్న పిలుపుతో తెప్పరిల్లి చూశాడు రమణయ్య. ఎదురుగా ఆటో నిలబడి వుంది. ఆటోలోంచి డ్రైవరు తనకేసి చూస్తూ ఉన్నాడు. మారు మాట్లాడకుండా తన ఇల్లు ఎక్కడున్నదీ అతనికి చెప్పేసి ఆటోలో కూచున్నాడు.

నలభై నిమిషాల్లో ఆటో ఇంటి ముందు ఆగింది. డబ్బు చెల్లించేసి ఇంట్లోకి అడుగు పెడుతుంటే ఎదురొచ్చి ఆత్రంగా" పొద్దున్నించీ ఒకటే భయపడ్డాను. ఏ ఆస్పత్రిలో అడ్మిటయ్యారోననీ... అమ్మయ్య– వచ్చినావు అంతే చాలు... నొప్పి ఎట్లుంది... డాక్టరేమన్నాడు..." అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది. విశాల, కళ్లలో తడితో.

విశాల వేపు చూడకుండా బట్టలు విప్పేసే నెపంతో పక్కకు తిరిగి " ఏమంటాడూ.. అన్ని టెస్టులూ, స్కానింగులూ, చేయించినాడు... నా జేబులో డబ్బంతా ఖర్చయి పోయాక– నీకు ఏ రోగం లేదు ఉక్కు ముక్కలా వున్నావు పోవయ్యా! నొప్పివస్తే ఈ మాత్రలేసుకో అన్నాడు" అంటూ డాక్టరు ఇచ్చిన చీటీలు ఆవిడ చేతిలో వుంచాడు.

"అమ్మయ్య... నీకు ఏ జబ్బూ లేకుంటే అంతకంటే కావల్సిందేముందండీ... అంతా ఏడుకొండల వాడి దయ!' అంది ఆనందంగా విశాల.

అక్కడి నించి బాత్రూం వైపు సాగిపోయాడు రమణయ్య. ■

◇ పూర్తిగా పిచ్చోడు ◇

ఒక స్కూలు ఇన్‌స్పెక్టర్ విద్యార్థుల్ని ఇలా ప్రశ్నించారు. "ఒక రైల్వే ప్లాట్‌ఫారం పొడవు 200 మీటర్లు, ట్రెయిన్ పొడవు 100 మీటర్లు, అవుడు నా వయస్సు ఎంత ఉంటుందో చెప్పండి" అసంబద్ధమైన ఆ ప్రశ్నకు విద్యార్థుల్లో తెలివైన ఒక విద్యార్థి లేచి "యాబయి సార్!" అన్నాడు.. "అరే! అంత కరెక్టుగా ఎలా చెప్పావురా!" అని తన సందేహాన్ని వెలబుచ్చాడు. "ఏముందిసార్! నాకొక అన్నయ్య ఉన్నాడు ఆయనికి 25 సంవత్సరాల వయస్సు, అందరూ ఆయన్ని సగం పిచ్చోడు అంటారు. దాన్ని బట్టి మీ వయస్సు చెప్పాను సార్!" అని కూర్చున్నాడు.

–ఈదుపల్లి వెంకటేశ్వరరావు